

Το πιο σύντομο ανέκδοτο: Έντιμος πολιτικός - Μια θλιβερή σύγκριση του άλλοτε με το σήμερα

Το ακόλουθο σύντομο κείμενο αποτελεί απόσπασμα από ομιλία τού πρώτου Κυβερνήτη της νεότερης Ελλάδος, Ιωάννη Καποδίστρια, κατά την διάρκεια τής Δ' Εθνοσυνελεύσεως του Άργους (11 Ιουλίου - 6 Αυγούστου 1829):

«...Ελπίζω ότι όσοι εξ' υμών συμμετάσχουν εις την Κυβέρνησιν θέλουν γνωρίσει μεθ' εμού ότι εις τας παρούσας περιπτώσεις, όσοι ευρίσκονται εις δημόσια υπουργήματα δεν είναι δυνατόν να λαμβάνουν μισθούς αναλόγως με τον βαθμό

του υψηλού υπουργήματός των και με τας εκδουλεύσεις των, αλλ' ότι οι μισθοί ούτοι πρέπει να αναλογούν ακριβώς με τα χρηματικά μέσα, τα οποία έχει η Κυβέρνησις εις την εξουσίαν της...».

Το πιθανότερο είναι, διαβάζοντας κάποιος τίς άνωθεν γραμμές, να μειδιάσει - πικρά- κάνοντας κάποιους αναπόφευκτους συνειρμούς. Να συγκρίνει το αθώο τότε, με το σάπιο σήμερα (τηρουμένων πάντα των αναλογιών, των συνθηκών, αλλά και των ηθών τής εκάστοτε εποχής). Αλλά και πάλι θα αναλογιστεί: «Ε καλά, από λόγια...». Σωστό κι αυτό. Ας θυμηθούμε όμως και ποιοι τον «έφαγαν λάχανο»: Οι κοτζαμπάσηδες. Δηλαδή τα «διαπλεκόμενα συμφέροντα» τής εποχής, οι οποίοι ένωσαν να χάνουν τη γη κάτω απ' τα πόδια τους με τα «μυαλά» που κουβαλούσε ο έντιμος Κυβερνήτης και τα σχέδια που είχε για την ανόρθωση τής μπαρουτοκαπνισμένης ακόμα Ελλάδος (μα τι θράσος κι αυτός...).

Δώστε όμως τώρα βάση και στην παρακάτω αποστροφή τού λόγου του, όπου το θέμα το κάνει απολύτως προσωπικό...:

«...εφ' όσον τα ιδιαίτερα εισοδήματά μου αρκούν διά να ζήσω, **αρνούμαι να εγγίσω μέχρι και του οβολού τα δημόσια χρήματα**, ενώ ευρισκόμεθα εις το μέσον ερειπίων και ανθρώπων βυθισμένων εις εσχάτην πενίαν».

Και πάλι όμως θα μπορούσε να βρεθεί κάποιος κακόπιστος και καχύποπτος και να

πει: «Ε και; Επειδή το 'πε, σημαίνει ότι το 'κανε κιόλας;».

Κι όμως...«καχύποπτε» αναγνώστη, το έκανε. Αρκεί να πούμε, ότι στην ίδια Εθνοσυνέλευση, ο Γέρος τού Μοριά, Θεόδωρος Κολοκοτρώνης έκανε έγγραφη αίτηση (η οποία και εγκρίθηκε) για ετήσια επιχορήγηση 180.000 φοινίκων στον Κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια. Η αντίδραση τού Καποδίστρια; Τήρησε κατά γράμμα (τουλάχιστον για τον εαυτό του) το «αμ' έπος, αμ' έργον» (ότι λέμε το κάνουμε κιόλας): Αρνήθηκε να δεχθεί τα χρήματα...

Ίσως ο μοναδικός Έλληνας πολιτικός που δεν πήρε τίποτα απ' την Πατρίδα, αλλά τουναντίον, έδωσε τα πάντα σ' αυτήν. Ακόμα και τη ζωή του... Τη ζωή του, που δεν περίμενε ότι θα την αφαιρέσει ελληνικό χέρι, όπως ο ίδιος γράφει σε επιστολή του:

«Οι Έλληνες δεν θα φθάσουν ποτέ μέχρι του σημείου να με δολοφονήσουν. Θα σεβασθούν την λευκή κεφαλή μου...»

Παρ' όλη όμως την λανθασμένη πεποίθηση που είχε, ήταν αποφασισμένος:

«...Είμαι αποφασισμένος να θυσιάσω την ζωήν μου δια την Ελλάδα και θα την θυσιάσω. Εάν οι Μαυρομιχαλαίοι θέλουν να με δολοφονήσουν, ας με δολοφονήσουν. Τόσον το χειρότερον δι' αυτούς. Θα έλθη κάποτε η ημέρα, κατά την οποίαν οι Έλληνες θα εννοήσουν την σημασίαν της θυσίας μου».

Δυστυχώς φίλε αναγνώστη, ο Καποδίστριας (και ενδεχομένως και κάποιοι άλλοι, ελάχιστοι), αποτελεί την εξαίρεση που επιβεβαιώνει τον κανόνα, και που όντως κάνει την φράση «έντιμος πολιτικός» να ακούγεται σαν ανέκδοτο. Γιατί κοτζαμπάσηδες υπάρχουν και σήμερα, με ότι αυτό συνεπάγεται. Καποδίστριας δεν υπάρχει...